

Ας νίνουμε λοιπόν συγγωηηκούς, νια να έγουμε

«και

άφες ημίν τα οφειλήματα ημών, ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών».

Τρία αγαθά διακηρύττει με τα λόγια αυτά. Τους άριστους στην αρετή τους διδάσκει μετριοφροσύνη και τους συμβουλεύει να μην υπερηφανεύονται για τα κατορθώματά τους αλλά να φοβούνται και να τρέμουν και να μνημονεύουν τα προηγούμενα αμαρτήματά τους όπως ο θεσπέσιος Παύλος, λέγοντας ύστερα από τα άπειρα κατορθώματά του «ο Ιησούς Χριστός ήρθε στον κόσμο για να σώσει τους αμαρτωλούς και πρώτος ανάμεσά τους είμαι εγώ» (Α Τιμ. α 15). Τους άριστους λοιπόν στην αρετή τους ασφάλισε με την ταπεινοφροσύνη, λέγοντας τα λόγια αυτά. Εκείνους όμως που έσφαλαν ύστερα από τη χάρη του αγίου βαπτίσματος δεν τους αφήνει να απελπίζονται για τη σωτηρία τους, αλλά τους διδάσκει να ζητούν από το γιατρό των ψυχών τα φάρμακα της συγχώρησης. Μαζί όμως μ' αυτά ο λόγος προϋποθέτει και διδασκαλία φιλανθρωπίας. Γιατί μας θέλει να είμαστε ήμεροι στους ενόχους, αμνησίκακοι σ' αυτούς που σφάλουν σε μας και

με τη συγγνώμη μας σ' αυτούς να χαρίζουμε στον εαυτό μας συγγνώμη, και εμείς οι ίδιοι πρώτα να προσφέρουμε τα μέτρα της φιλανθρωπίας. Γιατί τόσο ζητούμε να λάβουμε, όσο παρέχουμε στους συνανθρώπους μας και αξιώνουμε να επιτύχουμε τόση συγγνώμη, όση χαρίζουμε στους οφειλότες μας.»

«Εσύ όμως ενώ στέκεσαι και μεριμνάς για τα αμαρτήματά σου, δε φρίττεις που θυμάσαι τα ξένα; και πως παρακαλείς το Θεό; γιατί αυτά που ζητάς από το Θεό εναντίον εκείνου, με αυτά ετοιμάζεις για σένα φοβερότερα, μη αφήνοντας το Θεό να συγχωρήσει τα δικά σου αμαρτήματα. Πως λοιπόν, λέγει, εάν θέλεις να γίνω αυστηρός εξεταστής των πλημμελημάτων που έγιναν σε βάρος σου, ζητάς να συγχωρήσω αυτά που έκαμες εσύ σε μένα; Ας μάθουμε κάποτε να είμαστε χριστιανοί; Αν δε γνωρίζουμε να προσευχόμαστε, πράγμα που είναι εύκολο και πολύ απλό, τι θα γνωρίσουμε από τα άλλα; Ας μάθουμε να προσευχόμαστε σαν χριστιανοί, εκείνες οι προσευχές είναι των ειδωλολατρών, εκείνες οι δεήσεις είναι των Ιουδαίων, ενώ του χριστιανού είναι αντίθετες, με αυτές ζητούμε άφεση και αμνηστία των σφαλμάτων που έγιναν σε μας. «Όταν μας βρίζουν, ευλογούμε, όταν μας καταδιώκουν, δείχνουμε ανοχή, όταν μας βλασφημούν, παρακαλούμε». Άκου τον Στέφανο που λέγει «Κύριε, μη λογαριάσεις σε αυτούς αυτό το αμάρτημα». Όχι μόνο δεν καταριόταν, αλλά και προσευχόταν για αυτούς, ενώ εσύ όχι μόνο δεν προσευχήθηκες υπέρ αυτών, αλλά και τους καταράστηκες. Όσο θαυμάσιος λοιπόν ήταν εκείνος, τόσο πιο κακός είσαι εσύ... Θέλεις να πλήξεις τον εχθρό σου; Προσευχήσου για αυτόν, όχι όμως με τέτοια διάθεση, όχι σαν να πλήττεις, αυτό βέβαια γίνεται, εσύ όμως μην το κάνεις με αυτό το σκοπό. Αν και βέβαια εκείνος ο μακάριος όλα τα πάθαινε άδικα, κι όμως προσευχόταν γι' αυτούς, ενώ εμείς πολλά και δίκαια τα παθαίνουμε από τους εχθρούς. Αν λοιπόν αυτός που έπαθε άδικα δεν τόλμησε να μην προσευχηθεί υπέρ αυτών, εμείς που πάσχουμε δίκαια, κι όχι μόνο δεν προσευχόμαστε, αλλά και καταριόμαστε, ποιός τιμωρίας δεν είμαστε άξιοι; Νομίζεις βέβαια ότι δίνεις σε εκείνον το χτύπημα, η αλήθεια όμως είναι ότι τραβάς το ξίφος εναντίον σου, μη αφήνοντας το δικαστή να γίνει πράος για τα αμαρτήματά σου με τα οποία τον εξοργίζεις με την προσευχή σου εναντίον των άλλων. Γιατί λέγει «με όποιο μέτρο μετράτε, με το ίδιο θα μετρηθείτε και σεις, και με όποιο κριτήριο κρίνετε, θα κριθήτε». Ας γίνουμε λοιπόν συγχωρητικοί, για να έχουμε τέτοιο και το Θεό.»

«Αυτός που ευλογεί τον εχθρό, ευλογεί τον εαυτό του, και αυτός που καταριέται, καταριέται τον εαυτό του, και αυτός που προσεύχεται για τον εχθρό, προσεύχεται για τον εαυτό του, όχι για εκείνον.»

Πηγή: 1myblog.pblogs.gr